

SEX=БАЛЯСЫ

НОГІ ЎВЕРХ!

Нядаўна Шэран Стоўн на цырымоніі ўручэння прэміі «Чалавек года» GQ у Берліне паўтарыла сваю славутую сцэну з фільма 1992 года «Асноўны інстынкт». Ну, калі гераіня ў кароткай сукенцы закідвае нагу на нагу, пры гэтым на ёй няма і намёку на ніжнюю бялізну... Зрэшты, чаго нагадваць, гэта ж класіка, хто забудзе! («— Дарагі, ты памятаеш, як Шэран Стоўн у «Асноўным інстынкце» ў паліцэйскім участку ножку праз ножку перакладвае? — Канешне, памятаю! — О, малайчына, гэта ты не забудь! А хлеба дадому купіць?!») На актрысе, якая паднялася на сцэну, была міні-сукенка з глыбокім выразам да самай таліі і такім жа глыбокім дэкальтэ. Пішуць, што з улікам усяго гэтага сцэна атрымалася, магчыма, яшчэ больш эфектная, чым шмат гадоў таму. Прынамсі, калі Шэран Стоўн на сцэне села ў крэсла і з лёгкасцю «ўзмахнула» нагамі, глядачы ў зале паўскоквалі з месцаў і апладзіравалі ёй стоячы. У свой 61 год актрыса застаецца фенаменальна прыгожай, яе лічаць адной з самых сексуальных жанчын планеты. («Адэса. Аб'ява на дзвярах салона прыгажосці: «Не спрабуйце пазнаёміцца з красуняй, якая выходзіць ад нас. Магчыма, шо гэта такі ваша бабуля!») Шэран Стоўн, якая атрымала прэмію «Жанчына года», прызналася, што той эпізод крута змяніў яе жыццё.

А ўсё чаму? Ніяк не прыніжаючы талент і акцёрскія здольнасці актрысы — ногі! Гэтай часткай цела можна многа чаго сказаць, перадаць. Яны патрэбныя ў многіх пачынаннях. («Як прайсці два кіламетры. Пакрокавая інструкцыя»). Ногі здольныя цалкам змяніць наш свет. («Дзяўчына, якая не прыйшла на спатканне, можа сапсаваць вам толькі настрой. Тая, што з'явілася на ім, — усё жыццё»). Іх мовай карыстаюцца, зразумела, найперш дзяўчаты. («— Ты куды? — Пайду па крамах прагуляюся. — Што-небудзь купіць? — Не! Падражніць прадаўцоў надзеяй!») Але і прадстаўнікі моцнай паловы чалавецтва не адмаўляюцца ў пэўнай сітуацыі задзейнічаць ногі напоўніцу. («Я не мог проста стаяць і спакойна глядзець, як яна сыходзіць ад мяне. Таму пачаў крыху прыганцоўваць».)

Праўда, бывае, калі дэманстрацыя ног вельмі некаму не падабаецца. Напрыклад, у грамадскім транспарце, найперш у метро, некаторыя прадстаўнікі моцнай паловы чалавецтва шырока іх расстаўляюць, перашкаджаючы пасажырам побач. З'ява нават атрымала назву «мэнспрэдынг» — ад англійскіх слоў «мужчына» і «раскідваць». У такіх апраўданне адно — анатомія, маўляў, інакш ім нязручна сядзець. («Ніколі не ўстануць на калені, нават калі іх захопяць у палон, ганарлівыя і смелыя цюлені, таму што ў цюленяў няма каленяў»). Жанчыны ў многіх краінах з гэтым змагаюцца — з пераменным поспехам. («Падкажыце цікавае месца, куды можна схадзіць са сваім меркаваннем»). Напачатку яны спра-

бавалі паўплываць на сітуацыю простымі ўшчунаннямі, потым, былі выпадкі, перайшлі да рашучых атак. Скажам, у Санкт-Пецярбургу феміністкі правялі акцыю «Расставіў ногі? Атрымай!» («Сварацца са мной дзве дзяўчыны. Адна надрываецца: — Я табе дам! Другая крычыць: — Я табе пакажу! А я стаю і прыдуркавата ўсміхаюся...») Атрымай — гэта хімічнай сумесцю на прычыннае месца... А нядаўна Лайла Лорэл, 23-гадовая студэнтка, выпускніца брытанскага ўніверсітэта Брайтана, у рамках свайго дыпломнага праекта распрацавала набор для сядзенняў у мэтах барацьбы з мэнспрэдынгам. Трапецыяпадобная форма крэсла для мужчын не дазваляе ім расставіць калені шырока. Для жанчын — трапецыя наадварот, якая прымушае трымаць ногі расставленымі. А яно таго варта? («— Якія рэсурсы вы выкарыстоўваеце для самаадукацыі? — Пераважна граблі».)

Вось што мы можам сказаць, у сваю чаргу, пра так званыя жаночы купальнік ад лонданскага брэнда Jaded London? Яго яшчэ называлі «задам наперад» — у злітным касцюме без шлеек проразі для ног заканчваюцца пад... падпахамі. Ад гэтага і адчуванне, што яго адзелі задам наперад. Гэта ж жах жажлівы! Ці ў вашым разуменні мара, калі ногі пачынаюцца ў прамым сэнсе слоў ледзьве не ад вушэй? («Бачу мэту — не бачу перашкод. Менавіта з такім слоганам я пайшла і купіла эклеры ў дзве гадзіны ночы»). Дарэчы, у падобным купальніку, наколькі аўтар разбіраецца, нядаўна выклала фота вядомая айчынная спартсменка — на адпачынку на пляжы. Меркаванні карыстальнікаў, як той казаў, падзяліліся... («— Скажыце, чаму вы адзяваецеся на работу як жабрачка? У вас, што, няма грошай на добрыя джынсы? Мы ж вам плацім сацідную зарплату! — Але гэта нармальныя джынсы, учора купіла... — А чаму не парваныя? Дзіркі дзе?!») —

Што мне асабіста спадабалася, дык гэта нядаўні чэлэндж у сацсетках ад мінчанкі Вольгі Жалязняк, якая працуе трэнерам па стрэтчынгу — відзе аэробікі. Яна заклікала дзяўчат садзіцца на шпагат і выкладваць здымкі, прычым дэманстраваць сваю гнуткасць не ў спартзале, а ў офісе, на кухні, у іншых незвычайных месцах. Чаго там ужо толькі няма — і гарызантальныя расцяжкі, і вертыкальныя: нагой у столю, у адкос акна... І дзяўчаты прыгожыя, з доўгімі стройнымі нагамі. На мой погляд, вельмі пазітыўны флэшмоб, асабліва на фоне восеньскай слоты. Нават далучыцца хочацца... Ну, як далучыцца? Як у анекдотце: «— А на шпагат можаш сесці? — Ды лёгка! Размотвай, кладзі!»

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Быць першай — мой выклік самой сабе!»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— Увогуле, якой павінна быць музыка, каб ты звярнула на яе ўвагу?

— Мне вельмі падабаецца тая, што без слоў. Напрыклад, магу паглядзець нейкі фільм і заўважыць, што ў саўндтрэку да яго ёсць вельмі цікавыя аранжыроўкі. Люблю прыкмячаць пэўныя нюансы, дэталі ў кампазіцыях. І самае важнае для мяне, калі ў песні прысутнічае, як я называю, «маштабнасць» — гэта можа быць нават нейкая нота, якую ты чуеш і яна цябе палоніць. Альбо іншы прыклад — мая любімая спявачка Рыяна. У яе свая манера выканання і такія вакальныя даныя, што проста немагчыма не звярнуць на гэта ўвагу. Было б крута навучыцца так спяваць!

«НА СЦЭНУ — ТОЛЬКІ 3 ПАЗІТЫЎНЫМ НАСТРОЕМ»

— Чула, ты ведаеш цікавую тэхніку, як справіцца з хваляваннем перад выступленнямі?

— Гэты спосаб падказала педагог па вакале. Яна аднойчы прыйшла і сказала: «Зараз пойдзем і заклапам чарвяка». Ім у нашым выпадку стала хваляванне. Аднак спярша напісала ліст, у якім растлумачыла яму, што нам трэба развітацца, бо гэтае пачуццё мне перашкаджае. Я тады была ў летніку, і падчас развітальнай «цырымоніі» да нас выпаў сапраўдны чарвяк, а ў небе грымеў салют, бо якраз святкавалі заканчэнне змены. Атрымалася запамінальна і святочна. Тым не менш хваляванне часам прысутнічае, але цяпер мне лягчэй з ім спраўляцца.

— Як настройваюць цябе перад выхадам на сцэну мама і педагог, і, можа, ёсць нейкі талісман?

— Мяне заўсёды адпраўляюць на яе з пазітыўным настроем. Хоць мама дагэтуль баіцца глядзець выступленні, бо вельмі перажывае. Нават падчас адбору яна сядзела ў грымёрцы і хвалявалася, і толькі

калі ёй казалі, што я добра выступіла, яе адпусціла. Але, бывае, маці не ўдаецца схвацца, — і я прашу паздымаць мяне, каб потым мець магчымасць зрабіць «работу над памылкамі». А што да талісманаў, то ёсць у мяне мядзведзяны (яго некалі падарыла бабуля), якое заўсёды суправаджае мяне ў паездках. Я называю яго Безбілетнікам, яно такое ўсмешлівае, што заўсёды дае адчуванне спакою і падывае настрой.

— Ты падлетак, ці заўсёды супадаюць твае погляды з бацькамі ў такіх пытаннях, як выбар сяброў, чым займацца, як выглядаць?

— Часцей у мяне з маці і татам паразуменне, хоць часам можам і паспрачацца. А бывае, што, наадварот, я магу маме нешта параіць, напрыклад, адносна стылю ў адзенні. Нядаўна па маёй наводцы яна купіла сабе байку аверсайз, і аказалася, што тая ёй вельмі пасуе.

— А ёсць у вас традыцыя праводзіць час разам?

— Так, у нас дні ў фармаце «маці-дачка» праходзяць рэгулярна, і я называю іх «мамін дзень». Калі мы разам, то нам заўсёды весела. Маці абавязкова расказвае нешта цікавае, мы ходзім у кіно альбо па крамах.

«ПА ЖЫЦЦІ ЛЮБЛЮ БЫЦЬ ЛІДАРАМ»

— Можаш расказаць, чым займаешся ў кампаніі сяброў, калі выпадае вольная гадзіна?

— Я не з тых, хто часта гуляе. Але калі ўдаецца сустрэцца з сяброўкамі, то мы любім наведаць нейкую кавярню альбо паўдзельнічаць у рознага кшталту пазнавальных анлайн-квэстах, дзе трэба даследаваць горад, каб знайсці адказы на пытанні. Ці проста гуляем і слухаем музыку, абмяркоўваючы розныя навіны з жыцця. Можам і ў кіно схадзіць. Я, напрыклад, люблю фантастыку ці нейкую камедыю, меладраму пра амерыканскіх падлеткаў паглядзець. Магу і проста застацца дома з кнігай.

— У будучым ты бачыш сябе ў музыцы?

— Па праўдзе, пакуль не ведаю, чым хачу займацца прафесійна, калі вырасту. Бацькі бачаць мяне ў ролі спартсменкі ці стаматолага. (Тата Лізы — майстар спорту па скачках у ваду, а маці — антыкрызісны кіраўнік. — Аўт.) Мне падабаецца арганізоўваць нешта маштабнае, таму бачу сябе, напрыклад, рэжысёрам-пастаноўшчыкам. І разумею, што музыка, як мінімум у якасці хобі, абавязкова застанецца ў жыцці.

— На нацыянальным адборы ты выступіла пад нумарам 1. Табе важна па жыцці быць першай?

— Я нарадзілася першага лютага і шчыра веру, што 1 — мая лічба. І ў жыцці люблю заставацца лідарам. Пакуль толькі ў вучобе гэта яшчэ не прыйшло, бо часам крыху лянуюся. А ў астатнім для мяне важна быць нумарам адзін. Бо калі не ўдаецца ў нечым дасягнуць найлепшага выніку, я ўспрымаю такую сітуацыю як выклік самой сабе, пачынаю яшчэ больш працаваць, каб дасягнуць жадамага.

— Ведаеш, кажуць, прайгрыш можа быць проста знакам, што варта змяніць маршрут...

— Цалкам згодная. У пэўны час у маім жыцці нават прасочвалася заканамернасць ад конкурсу да конкурсу, калі чаргаваліся перамогі і няўдачы. Памятаю, напярэдадні нацыянальнага адбору сядзела і думала: вось бы трапіць на нейкае творчае спаборніцтва і прайграць, каб потым выйграць «шчаслівы білет» на дзіцячае «Еўрабачанне»... Бо няўдача заўсёды дае мне стымул больш працаваць над сабой і больш засяроджана рыхтавацца да наступных крокаў.

— Што пажадаеш самой сабе напярэдадні конкурсу?

— Галоўнае — не хвалявацца. Не варта звяртаць увагу, калі нешта складаецца не так, як задумвалася. Я шмат працавала і змагу выкласціся на ўсе сто, каб усё атрымалася!

Алена ДРАПКО.

Фота дадзена гераіняй матэрыялу.

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдадзена

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда», грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета аддрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 14.804.

Нумар падпісаны ў 19.30 20.11.2019 г.